

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN – PHÊ BÌNH VĂN HỌC

ĐẬU THỊ DUNG
TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(Khóa 10, 2007 – 2011)

NGƯỜI HƯỚNG DẪN: NGÔ VĂN GIÁ

Hà Nội, 5/2011

Lời cảm ơn:

Trong thời gian học tập tại khoa Sáng tác & Lý luận – Phê bình văn học, trường Đại học Văn hóa Hà Nội, dưới sự giúp đỡ cũng như quan tâm từ các thầy cô giáo và bạn bè, tôi đã tích lũy được cho bản thân mình những kiến thức nền quý báu trên giảng đường cũng như nhiều trải nghiệm trong việc sáng tác để rồi tôi có thể bước ra cuộc sống và trở thành một người công dân có ích cho xã hội.

Tôi xin cảm ơn thầy Văn Giá, trưởng khoa STVLLPBVH, người đã luôn bên cạnh, động viên và ủng hộ tôi trong suốt bốn năm học tập và rèn luyện tại trường ngay từ những sáng tác đầu tay. Nếu không có sự bảo ban cũng như hướng dẫn tận tình của thầy, bây giờ, tôi vẫn mãi chỉ là một người khù khờ và vô duyên trong cuộc chơi đầy hứng thú với ngôn ngữ.

Tôi xin cảm ơn thầy Nguyễn Trọng Tạo, người đã đọc và góp ý chân thành bài khóa luận tốt nghiệp của tôi. Là một người đi trước, bằng tâm huyết cũng như trách nhiệm của mình, thầy đã hướng dẫn tôi nhiều thứ để hoàn thiện hơn bài tập cuối đời sinh viên của mình một cách tốt đẹp và đầy dấu ấn.

Tôi xin cảm ơn thầy Chu Văn Sơn, người đã cho tôi đọc thăm chân dung người thơ mà tôi vô cùng ám ảnh và yêu mến là Hàn Mặc Tử từ những ngày học phổ thông qua đó thêm yêu cuộc đời, yêu văn chương. Bước vào giảng đường Đại học, mặc dầu thời gian giảng dạy trên lớp của thầy không nhiều nhưng đã tích lũy cho chúng tôi nhiều kiến thức về Văn học Việt Nam, nhất là dòng Văn học Lãng mạn và Văn học đương đại. Tôi xin cảm ơn thầy đã đọc và góp ý tác phẩm tốt nghiệp của tôi.

Tôi xin cảm ơn thầy Mai Anh Tuấn, một người không trực tiếp giảng dạy nhưng luôn khuyến khích những tìm tòi của tôi trong học tập cũng như sáng tác. Tôi còn nhớ năm 2010, tôi và bạn Lan Tử Viên cùng tham gia Hội thảo sinh viên nghiên cứu khoa học do Trường Đại học Văn hóa tổ chức với đề tài “Tự sát trong nghệ thuật”, chúng tôi đã nhận được nhiều nhận xét, góp ý cũng như những động viên của thầy – trong khi với nhiều thầy cô, đây là một đề tài mới, mạo hiểm và không có ý nghĩa thiết thực.

Tôi xin cảm ơn cô Trịnh Minh Hiếu, người đã luôn quan tâm tới đời sống sinh hoạt cũng như giúp đỡ tôi nhiều trong quá trình học tập.

Xin cảm ơn tập thể lớp K10, Khoa STVLLPBVH, nơi mà tôi đã học và rèn luyện trong suốt bốn năm dưới mái trường Đại học.

Cảm ơn những người bạn đã ở bên tôi trong những tháng ngày đẹp nhất của cuộc đời.

Đậu Thị Dung

Đôi lời tự bạch:

Tôi tên là Đậu Thị Dung (Bút danh: Du Nguyên), sinh năm 1988 tại Nghệ An, là sinh viên K10, Khoa STVLLPBVH, Trường Đại học Văn hóa Hà Nội.

Tôi luôn nghĩ rằng văn chương là cuộc chơi đầy hứng thú của ngôn ngữ trải nghiệm bằng cảm xúc của người viết dành cho cuộc đời. Khi viết thơ hay viết văn, tôi hay có cảm giác mình đang đi chơi. Chơi ở ngõ con con bên cạnh nhà; ở những cánh đồng đầy gió- nơi tuổi thơ tôi đã đi qua hiền từ; những ngã ba, ngã tư nơi phố xá đầy vị khàn khê mùi nắng với những khuôn mặt người cô đặc; chơi ở những nơi xa xôi hơn với những trang đời thật lạ; cũng có khi, tôi đi chơi ngay trong chính ngôi nhà thân yêu, những góc khuất sâu nhất của lòng mình.

Đôi khi tôi thấy mình như đứa trẻ con, được cuộc đời cho kẹo dù là kẹo ngọt hay kẹo đắng thì vẫn cứ vui. Vui nên tôi ghi lại những cảm xúc, những khoảnh khắc của cuộc sống lướt qua mình cuống quýt, vồ vập, cứ như thể nếu mình không ghi lại kịp thì giây phút đó mất đi vĩnh viễn cũng như tôi mất tôi ở một quãng nào đó.

Tôi đến với văn chương như một chuyến đò cuối của tuổi trẻ, không muốn nhưng vẫn ngậm ngùi bước lên để rồi lỡ yêu, lỡ sống một cuộc đời cô đơn đầy xao động. Đôi khi, ta vẫn yêu những điều đến sau một cách rất tình cờ. Yêu như rồi sẽ đầy một mối nhân duyên. Tôi không có tham vọng gì với văn chương cả. Mọi danh hiệu, mọi sự khen thưởng hay chê bai rồi mai này cũng nhạt nhòa đi như khói, có sá gì với sự tự do đang hiện hữu rất thật. Tôi viết, đơn giản chỉ để trò chuyện và chia sẻ cuộc đời của tôi. Tôi viết, đơn giản, chỉ vì lòng tôi muốn viết.

Khi đọc câu chữ của tôi, bạn đừng thờ dài hay cười hơn hớn. Cứ đọc khi lòng bạn muốn đọc. Gấp lại khi thấy nó nhạt nhẽo và trống rỗng. Mọi sự gượng ép đều làm đời ta thêm gầy gò.

Về tập thơ “Mục: xó xinh.cười”, đó là món quà tôi tặng chính mình trong những ngày ngoài tuổi hai mươi. Nếu có người nào đó đọc mà không hiểu hay thắc mắc gì, hãy mở một trang báo vật nào đó, nghe một mớ nhạc hỗn độn, sẽ hiểu xó xinh của tôi ở quãng này như thế nào.

Lẽ dĩ nhiên, nỗi cô đơn còn lại mãi – ngay cả khi có một sự thấu hiểu xuyên suốt và trong ngần.

Tôi xin cảm ơn !

Du Nguyên

mục: xó xĩnh.cười

(Thơ)

m a n

Tôi chỉ có cho thơ nỗi cô đơn mục ruỗng của mình, không có điều gì thêm. Khi ngoài tuổi hai mươi, người ta thường rơi vào những cơn ốm không thể nào chữa nổi bằng thuốc. Trong những tháng ngày vất vả ấy, buồn vừa là bạn vừa là người tình. Người tình ấy đầy thương yêu nhưng cũng đầy bệnh tật. Chúng tôi cùng ăn, cùng ngủ, cùng chơi, cùng sầu muộn rồi cùng long nhong ra phố rồi về ngồi thu lu trên chiếc ghế nhân gian nhìn trơ tráo vào lòng mình mọt mọt. Đó là những ngày mục.xó.xinh.cười, tôi không có gì cho thơ ngoài cũ kỹ buồn tôi.

Nếu có ai đó vô tình đọc thơ tôi mà chẳng thể cười hay cười mà méu xềnh méu xệch thì xin lỗi, tôi không cố ý. Tôi đã không cố ý buồn rầu như thế thì bạn cũng đừng trách tôi mà làm gì.

Cũng đừng ai thắc mắc vì sao tôi không viết về những cái rộng lớn hơn. Vì đời tôi ở khúc này, nó chỉ có thế. Buồn òm và thân tàn ma dại như một con điên.

Du Nguyên

Tháng 4. năm hai nghìn mười mấy...|.

củangàyxưa.lámcấmlinhtinh

c h ụ p

h ì n h e m đ i

chụp hình em đi
dù chỉ là nửa nụ cười từ gió. loài gió đại
đêm ngày tha thân phổ phường
mùa đông, những đường môi nắng khô. Choong
em cười, nụ cười thập cẩm.

chụp hình em đi
đừng để hơi thở ngày yêu anh tan biến. tan biến trong
hơi thở của những người đàn ông khác em chẳng phải là em

chụp hình em đi
không sót một hoạ tiết nào
mái tóc tơ vẫn mọc ra chồi non của nỗi buồn
hàng đêm mê mệ
mười ngón tay không ngoan tự ngàn kiếp
đôi mắt nâu loài kiến để quên nơi vũng mực
vũng mực nhám xỉ
chưa một ai nhìn lâu vào đôi mắt ấy
kể cả anh, người em yêu hơn tháng Mười Một hoa vàng.

anh thấy không?
ban đêm gió biết hát
đưa ta trở tiền kiếp
chúng mình vẫn có thể gặp lại
rồi yêu nhau trong mỗi giấc mơ
những giấc mơ mùa đông ẩm ướt
hoa hạnh ngộ cười.

chụp hình em đi
mai em về cỏ dại, trắng xóa ngàn bông lau
chụp hình em đi
hình em đi
em đi
đi.

T

tôi nhặt lọn tóc đen cuối cùng tết bằng kỉ niệm
và những khuôn mặt đêm lượm về trên phố
cùng mùa thu vàng trắng hình như khuyết
gửi vào số máy 09...015

*"tin nhắn gửi tới số 09...015 chưa thực hiện được
viettel xin gửi lại bạn 250 đồng"*

và đêm
những vụn độc thoại
t...í...c...h...
t...ấ...c...

tôi không nghe tim mình đập 70 lần/phút
tôi không nghe tim mình đập 70 lần/
tôi không nghe tim mình đập 70 lần
tôi không nghe tim mình đập 70
tôi không nghe tim mình đập
tôi không nghe tim mình
tôi không nghe tim
tôi không nghe
tôi không
tôi
t.

tôi nhặt thêm vài sợi tóc mùa thu
bệt vào tờ thư gọi là nỗi nhớ
niêm phong bằng con tem hồ nghi
gửi đến số máy 09...015

*"tin nhắn gửi tới số 09...015 chưa thực hiện được.
viettel xin gửi lại bạn 250 đồng".*

*"thuê bao quý khách vừa gọi
tạm thời không liên lạc được
xin quý khách vui lòng gọi lại sau"
và quãng thâm
võng xuống mắt
<bại
liệt>*

tôi không nghe tim mình đập 70 lần/ phút
tôi không nghe tim mình đập 70 lần/
tôi không nghe tim mình đập 70 lần
tôi không nghe tim mình đập 70
tôi không nghe tim mình đập
tôi không nghe tim mình
tôi không nghe tim
tôi không nghe
tôi không
tôi
t
...

c h i ề u h a i m u ơ i

đó là buổi chiều rất khói
Giêng rúm gió đứng một mình trong kí ức
thên thên
ai kéo vội tấm chăn trùm kín khuôn mặt hai mùa
nổi nhớ xộc xệch cầu thang gỗ
lên lời vào giấc miên du.

tháng năm loang như một giọt nâu buồn
cũ kĩ khuôn mặt phố
cũ kĩ khuôn mặt người
thành những vệt chiều nhạt
lờ mờ như sương.

cội đông già co mình ọp ẹp những buồn vui
bên hiên kỉ niệm có người mặc tóc rối quyện vào kí ức
rời ngu ngơ
rời lẫn thân
rời bênh bồng
ôi nổi buồn con gái hai mươi.

đó là buổi chiều rất khói
người bỏ tôi đi
không hiểu vì lí do gì.

n i ệ m

nơi con đường mùa mưa
cây com nguội rắc vàng xuống phố
tháng Ba hoe xanh sững mắt cào cào
sầu đông tím chớ quạnh buồn lang thang trên dốc gió
rưng rức heo may.

nơi con giông màu đỏ tháng Ba chưa tắt
anh đi ngược phía em
cầm chiếc ô ố màu mận chín
tìm cỏ cô niệm.

nơi con đường xập xòe loài sẻ nâu líu ríu
ta đi tìm nhau dưới gốc thược dược già
đã mấy mùa rồi cúc chẳng bung tiếng hát
trong veo xua.

có một ngày sau những tháng năm
cạn khô như xác mướp
em quên mất khuôn mặt anh
khi chạm vào ánh mắt của người đàn ông xa lạ
và thôi nhắc về ngày cũ
mùa gió chiều run rút hoang liêu.

chúng ta đã không tìm thấy nhau
dưới gốc thược dược già
chỉ tháng Ba vẫn thế
xanh xua trong ánh mắt veo tròn.

t h ờ i

g i a n

cạnh căn phòng gỗ thấm nước mưa
tháng Sáu quên mất bản tình ca mùa hè
những con mối hát trong câmlặng
sau một hồi rồi cũng lặng yên.

nhiều năm tháng qua đi, chúng ta rồi cũng lặng yên
như bông hoa năm muôn
không muốn thức dậy nhìn mặt trời
như bầu sê nâu âm áp trong vòng rom
kết bằng nhiều thứ hương hoa khác
quên mất đường về Tháng Chạp hoa mây.

có thật anh không nhớ gì về con đường
điệp vàng rặng rắc hoa khô
có thật chúng ta đã đi rất xa ngôi nhà vôi vữa
những con mối hát trong câmlặng
sau một hồi rồi cũng ngủ quên.

cạnh căn phòng gỗ thấm nước mưa
những con mối đã chết rồi.

a n h c ó v ề k ị p
m ù a đ ô n g

em đứng sau ngã tư kí ức
đợi mùa đông về sà sạt qua những mái ngói
phía bên kia mùa thu đang vấn tóc
chiếc cầu mùa hạ gãy theo tiếng ve sàu.

mùa đông không về từ dạo ấy
gió cũng không về
lời ca cũng không về
anh cũng đi xa.

và năm tháng qua đi
theo lời sương nhàu nát đường chỉ cũ
em rồi cũng qua đi
theo đường bay của những cánh phù dung mỏng
quên ngày xưa sương khói.

anh có về kịp mùa đông
khi gió bắt đầu hát đồng thoại trên tóc em muộn phiền
lòng em gạo cối nhiều mùa thu
như tia nắng ủa mà quá mà thành hoàng hôn
trong chiều bạc niệm.

anh có về kịp mùa đông
nghe mùa thu trôi theo tích tắc
trên ngón tay em
bạc lòng.

của ngày xưa

trên chiếc ghé mục
mùa thu qua
đặt chiếc hôn thoang thoang mùi hoa sữa
lên môi mùa hạ
buổi sáng tháng Tám
những chùm hoa đặt nghiêng trong trí nhớ.

anh chưa bao giờ nhìn sâu vào đôi mắt em
để tháng năm rân rân những buổi sáng đầy sương
giăng một ngõ đi về
tháng Tám hoài niệm

trên chiếc ghé lúc la lúc lác những câu thơ buồn của người con gái đi ra từ cánh đồng
bông cỏ phát phơ loài gió nhạt màu khát nước, em đã ngồi hát ê ề cả con tim. Yêu
dấu của em, chỉ có bấy nhiêu là khói sương ..

rồi mùa hạ khô choong trên những tàn cây mà mùa thu đã mang gió đi xa quên trở về
ngày mỏng. Lối về tháng Tám cũng chẳng còn chi chút những chiếc hôn thơm mùi hoa
sữa nơi con đường hò hẹn. Anh xa rồi. Như tóc em, ngắn mãi...

chỉ còn vương vãi trên chiếc ghé mục sáng nay
là hai dấu chân con gió đi xa vừa trở về
mùi hoa khô và câu chuyện cũ
ngày xưa.

củanhữngngàyo.mo.xoxinh.cười

Lại đây thơm tí

ngày hiu hiu
lòng hiu hiu
liu tiu như quả cà kiu
chiều tiu hủ
em buồn xúu xúu.

à ơi bé tí
à ơi lớn tí
à ơi hay xí *
em già rồi, mà tâm hồn bé tí.

bao giờ hết buồn tí
đem sầu hong tí
cho vừa lòng gió tí
đỡ sầu cơn môi tí
bé tí có về tí?

ngày còn hiu hiu
lòng còn hiu hiu
chiều còn tiu hủ
em còn buồn xúu
xiu xiu xiu xiu

à ơi bé tí
à ơi lớn tí
à ơi hay xí
em già rồi mà tâm hồn lí tí.

nào
lại đây thơm tí.

* có cô gái cứ hở miệng ra là “xí” và hay **buồn**.

đ i ê u n g o a

và lại bắt đầu mùa bằng những ngón chân phờ phạc
đốm nắng điệp ngôn những ca từ mù mị
căn nhà, mạng nhện, giá sách, quạt điện
tôi đang gỡ
những điều ngoa.

thật ra thì
tôi chán nắng lâu rồi
chán những cơn mê đêm kim phút kim giờ nhàu nhĩnh
chán tôi lệch kệch trong nỗi nhớ người
nhớ luôn cả điều ngoa.

lại huyền hoặc mọi nỗi buồn theo thời gian
sẽ chỉ còn lại một chấm nhỏ suy nhất
của nỗi tuyệt vọng
tất cả chúng ta vẫn có thói quen tự thỏa hiệp mình
rồi cứ thế
đi bằng những cái chặc lưỡi điều ngoa mà quên nhau.

sớm nay thật sớm
tôi ra chợ
nhặt về cho mình hình dạng chiếc lưỡi
sấp - ngửa của những kẻ bán – mua.

thật ra thì
tôi cũng điều ngoa
giống họ
khi nói rằng tôi vẫn yêu anh.

ngày quên điều độ

trôi điệp lục
rớt xuống tình yêu thừa thãi nổi cô đơn màu đỏ
căn phòng lưu vết chiếc hôn nói dối

một sớm mùa đông lơ lửng
nhức nhối tiếng kiến đục miếng bánh mì nhai dở
ngày quên điều độ.

đã lâu rồi chủ nhân ngôi nhà này quên quét nhà
từng mảng bụi mỏng in vết chân người vừa qua
những con cá cảnh nhô lên đớp từng đụn không khí
trôi từng vầng li ti li ti

vỡ ù xìu

mùa này là mùa gì?
sao có người khoác áo ấm mặc quần lửng chân đi tất?
cười nói lung ta lung tung
như bức tranh biếm họa bẹp dí trên tường
đừng nhìn ta nữa mà ngày khác
hôm nay là một ngày rất hay
hay hay ngộ ngộ ghê ghê
như nụ cười sáng sặc của gió mơn trớn ngoài mùa.

trong này là một mùa khác
nơi mà tiếng tích tắc lắc rắc theo nổi cô đơn
xám hoét
những ngày **không điều độ**.

ý

n g h ã

có một buổi tối
tôi mơ thấy những ý nghĩ nhảy múa điên cuồng
dưới đôi môi trát son trơn tru màu mận chín
những ý nghĩ khoét sâu đôi mắt thông
trượt dài rơi xuống mười đầu ngón tay
những ngón tay biết nói
những ngón tay âm ỨC
sau nét hỏi, nặng, ngã
không thành.

tôi cố ghi lại ý nghĩ trong cơn mê loang lổ tối qua
những ý nghĩ nặng như đám mây nhạt miệng
váng vất qua thêm
những ý nghĩ lù lù xếp thành một bức tường
khoan cắt giấc mơ đông cứng
tôi không nhớ cội rễ vì đâu
người thiếu niên
người thiếu nữ
người thiếu phụ
lại sống thiếu một ngày trong giấc mơ lẻ chín

tôi không nhớ cội rễ vì đâu
lại nhớ thiếu mất một người
những ý nghĩ đan vào nhau
nhảy múa và hát lời ung nhọt
bào mòn từng đầu ngón tay mất ngủ lâu ngày
bào mòn từng sợi tóc chẻ hoe chẻ hoét lâu năm
rồi chui tọt vào ổ gà
không ngó đầu lên nữa.

tôi không thể vẽ lại dáng hình ý nghĩ
những ý nghĩ mắc mớ như con len khi đã bung mình
những ý nghĩ rong chơi mãi
rồi ngủ quên trên tràng cỏ mục
quên lối về.

trong bóng tối
người thiếu phụ nhoèn miệng cười
mùa không ngủ lại trong những chiếc lá khô cuộn gió
những ý nghĩ chưa bao giờ tồn tại.

ngày ố m o

nuốt từng ngụm nước bọt khan
đăng đăng trôi xuống vòm miệng đang chực sẵn cơn mưa
trái mùa chết khát
nổi cô đơn như cánh đồng ngày hạn
đầy vết chân chim.

sáng nay
ngồi rả rích cùng cơn mưa trong trí nhớ
loay hoay độc thoại với chiếc lưỡi
uốn ba lần vẫn không cười nổi
em buồn gớm ghiếc
em buồn hồi tiếc

ngày ồm o
chỉ muốn nuốt ực từng cốc nước đá mùa hè
cho đỡ khát
cho đỡ ị tay chân
trên khoé mắt là tháng ngày chết trôi
ơ tỵ dung em muốn hát
“*cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ*” *
em buồn cộp nhóp
em buồn thoi thóp.

bạn có về cũ kĩ mà thương ta
anh có về lầy lội mà thương em?

* Nhạc Trịnh Công Sơn

n h ạ t

Có một sự bóc trầy từng mảng, từng mảng nỗi buồn
khi chúng ta tỉnh dậy vào mỗi buổi sáng và thở ra những vòm khói mỏng
rượt đuổi nhau trên phố.

người nói tôi ra phố thờ dài
người nói tôi ra phố để say
người nói tôi ra phố cho bớt cô đơn
có người lại ra phố nhặt từng mẫu cô đơn của người khác
về đặt trong phòng
buổi tối nói chuyện chơi.

thỉnh thoảng
tôi vẫn ngồi ngắm ngía những khuôn mặt ấy
xem chúng có lẫn vào nhau không?
những cô đơn na ná
những kí ức người na ná
những họa tiết đọng lại sau cùng na ná
nỗi cô đơn của tôi na ná họ?

chúng ta vẫn thức dậy mỗi buổi sáng
và đi ra phố mỗi ngày
bằng bộ mặt giống nhau
nhưng với nỗi buồn được cách điệu
võng xuống màu mắt.

có bao giờ anh nhặt mẫu cô đơn của em về
nói chuyện chơi?

ôi tháng Mười này, em có còn ngóng gió?

l ẻ

trong giấc mơ
tôi còn mấy xu lẻ
như người điên

chỉ còn lại nụ cười để giao thiệp với cuộc đời
và bằng cách đó, tôi có thể mua một ít niềm vui
treo cành loang niệm

ngày không còn mùa đông trôi trên bàn tay
lọn tóc xoắn chẳng thể mượt mà điều giản đơn nhất
tôi cầm lược chải từng sợi tóc rối
chỉ còn mấy xu lẻ nữa thôi
và tôi mơ, giấc mơ tật nguyên.

người đàn ông ấy nói lời yêu
khi tôi cạn kiệt những sắc màu thiếu thắt
người bạn ấy nói lời xin lỗi vì đã bỏ tôi lại
khi tôi phải cảm ơn điều đó
vì cho mình được nhám nháp nỗi cô đơn
kỉ niệm gọi quay về khi tôi chỉ còn mấy xu lẻ
và tôi hát, bài hát tật nguyên
tôi yêu tôi trong bóng tối.

còn ai ngồi bên tôi trong những đêm tháng Tư rạch rạc
khi ngoài phố, chiếc đèn cao áp đã ngủ quên
Khánh Ly không hát nữa
tôi gặp Trịnh trong giấc mơ buồn.

có một lần, tỉnh dậy sau cơn mê dài tan cơn ngái ngủ
tôi đã khóc
trong giấc mơ ấy, tôi không thương mình
mà đi thương nỗi cô đơn thuộc về người khác

rồi giấc mơ bỏ tôi đi
đồng xu cuối cùng cũng biến thành đường chỉ tay mới
đứt gãy những quãng mùa buồn bỏ lại phía sau.

tôi là kẻ khát thực đêm
trắng tay đi yêu nỗi cô đơn không phải của mình.

h o e h o é t

ngơ ngẩn đi tìm
sợi tóc sâu mắc trên cành tam điệp
một sợi, hai sợi
tôi quần quanh nỗi buồn.

chú chuồn chuồn áo đỏ hoe mắt nhìn tôi
có sao nhìn ta hỡi chuồn chuồn mắt mỏng?
tháng Tư nứt toác những tiếng kinh cầu
hoa cấm chưa về thơm từng ngách con con.

mộng du đi tìm
sợi tóc bạc mắc trên cây ngậm ngùi
ba sợi, bốn sợi
kí ức là buổi xế chiều.

đám cỏ gà nhảy múa chong chong
chú chuồn áo đỏ vụt bay lên lưng chừng
mặt trời dường như buồn ngủ
lặn rất nhanh sau những chùm hoa loang niên
đang xoè
nỗi buồn của tôi đến bao giờ buồn ngủ?

chiều nay mưa về
tôi muốn cắt một nhúm tóc.

t h o a i

tôi cắt xén giấc mơ thành những mẩu nhỏ
một, hai, ba, bốn, năm
xới xáo vài ngăn trong chiếc áo ngoại cỡ
đủ giấu mình vào trong
rồi biến mất
như chưa từng tồn tại
chưa từng một lần đi qua đám đông
chưa từng một ngày biết hát
biết nhớ biết gặm nhấm nỗi cô đơn

tin ta đi, ngày gió rồi
giấc mơ kia là trò giả định
của tình yêu qua bao ngày meo mồm
nỗi buồn đang trú ngụ nơi mười đầu ngón tay buốt lạnh
cũng chỉ là trò giả định của niềm vui
chưa kịp chạm môi người.

Sáng nay mùa đông về muộn
Kỉ niệm ủ ê như căn phòng người ốm
Tôi biết làm gì
Ngoài những giọt nước mắt?

Em không biết những giọt nước mắt của gió nhanh khô
Nên buồn đúng không?

sáng nay câu hát gì chạm vào tiếng thở dài của lá
mà đám chuồn chuồn rũ cánh trước hiên nhà
thành những sợi li ti đỏ
rơi đầy sân tháng Mười Hai khô?

chỉ là ngày nỗi buồn thoáng qua đọng lại nơi đuôi mắt
và em là cô gái thành thật trên đời
mà thôi.

.

thôi mà em
buồn **đồ rê mi fa son la si đô tê rê.**

ròin òic òndátn hauraphóvè òng

đ i ễ n n g ô n p h ố

người đầu vội ánh mắt đi về giao lộ tháng giêng
rời đám đông có những chiếc mũ
 sọc dừa sọc kẻ sòng sọc
những chiếc mũ không biết nói
những chiếc mũ không biết cười
được đặt trên chiếc miệng. Như lập trình sẵn
không làm đau ai

người ta thường nói với nhau
 bằng những diễn ngôn nhai lại
kẻ này đâm lên kẻ kia
365 ngày
trừ đi thời gian ngủ
còn lại nói. nói. và nóiiiiiiiii.

tôi không tin
 bất cứ khuôn mặt nào va vào nhau trên phố
những đôi mắt ráo hoảnh khi đi qua xác con chuột cống phơi thây
trên đường
từng dòng xe cộ, bụi bặm, rác rưởi nghiền nghiền
nghiền nghiền cả từng dòng xe cộ
những chiếc mũ ngò nghêch
những câu nói hắt ra không có màu cà phê.

tôi đang tự hỏi mấy năm trước nơi đây là gì?
những hẻm phố chi chít biển quảng cáo
 trung lên che kín những tháng năm tuổi nhỏ
hay là những con đường hoa sữa rối tóc em tôi?
và mấy năm sau nơi đây là gì
còn những con đường, góc phố để tôi kể lể?
và tôi nữa,
sẽ sắm cho mình chiếc mũ và chiếc miệng như thế nào
thật tình, tôi nghĩ mãi không ra
thật tình, tôi có nghĩ cũng không ra.

rồi người quên mất khum tay dựng hàng triệu kí ức nhỏ
rồi người bỗng nhiên bản thân
khi nhìn vào dáng hình uể oải của phố
đính trên các bảng khoan cắt bê tông, phát tờ rơi **úa màu**.

ch â n
d u n g
t h à n h p h ố

nơi cánh cổng của ngôi nhà trên phố cổ
hai phần ba lợp bằng mái tôn
người họa sĩ cầm cọ phác thảo chân dung thành phố
những dây điện chằng chịt từ nhà này sang nhà nọ
những dây mạng lan chông chéo từ nơi này đến nơi khác
bộ mặt thành phố giao mùa.

phía bên kia đường,
em bé bán những đồ chơi thổi bằng pin
ngồi chuyện trò cùng cụ già viết chữ Nho
chiếc xích lô chở khách du lịch thiếp đi
giữa vòm trời tháng Chạp
tiếng leng keng nhọt nhọt
nơi cuối chiều
nắng bắt đầu xuống từ những ngôi nhà cao tầng.

Người họa sĩ nhìn theo người thiếu nữ vận áo dài
tóc nhuộm vàng hoe
cây cọ tự nhiên vẽ lên một bức phác thảo khác
không phải bộ mặt thành phố
những năm chín mươi.

từ bên này
tôi đang uống trà đá và ăn nem chua rán
thấy người họa sĩ nhìn mãi
bà cụ quẩy gánh tò he vào góc khuất của con đường.

m ặ n v ề b ụ i

hạt bụi ngày nay đã không còn cổ điển
người ta ra đường và rước bụi về nhà
làm vợ
làm con
làm người tình
bụi điêu ngoa bệnh tật
bụi cầm cầm nín nín o o điếc điếc
bụi ngồi trong xó nhà
bụi mặc áo hoa ra phố
hát lời quỳnh hương

cũng có khi bụi làm cơn ho trái mùa thêm nặng
úng a úng ắng
bụi theo người lên bàn mổ
theo vào nhà xác
theo đoàn người đưa tang
nằm dưới đất sâu
nghìn kiếp.

ba hồn bảy vía bụi về
trong tình tôi

muốn được một lần yêu mà không bụi.

chiếc bóng rã

tôi đi tìm chiếc bóng rớt lại phía sau những ô cửa lỗ chỗ
nắng nhạt màu lưu niệm
mùa thu, nổi nhớ đóng khung vào hèm gió
chẳng còn vết dấu.

tôi bước cao thấp trên cánh đồng cạn
con rắn nước bung mình
con cua đồng chạy trốn
khỏi va vào bóng tôi
chiếc bóng xa lạ không có mùi rơm ướt.

rời đường đi của chú chim chiền chiện già
rời sợi tóc của con đế mơ rong trên cánh đồng hoang
cả tiếng nứt nẻ rơi ra từ năm tháng trên cây bàng lá đỏ
cũng chẳng còn vết dấu

tôi không tìm thấy chiếc bóng nơi nương nước nhỏ
con nòng nọc ẩn mình
tuổi mười lăm bong bóng xà phòng.

tôi đi tìm chiếc bóng rớt lại phía sau lưng
không ai hốt nhật
vất vương nơi thị thành.

VỖ

Thình thoảng tôi vẫn gào lên như con diên

“Làm sao về được mùa đông

*Mùa thu cây cầu đã gãy” **

Cây cầu đã gãy

Một người chết trôi rồi

Trời miền Trung rân rấn nước

Chẳng ai về cả

Nỗi buồn xuôi dòng hợp lưu.

Làm sao còn về được

Khi nắng ngủ quên trên nóc mùa

Làm sao còn về được

Khi mưa Oi Nam** rách bương tàu lá chuối

Em rách quần lá tả

Chạy theo con chuồn chuồn kim lạc bầy

Không đuổi nổi một mùa thu.

“Làm sao về được mùa đông”

Làm sao?

Làm sao?

Tôi lại gào như diên

“Mùa thu cây cầu đã gãy”

Có cầu không mà về?

Có buồn không mà về?

Tôi không còn buồn

Tôi không còn vui

Tuổi thơ chết trôi

theo dòng lục bình

ngàn năm trước

ai còn nợ một nhánh tường vi xum?

Chiều nay trên dòng Lam
Mẹ mang về một nhúm cỏ gà
và mớ rô đồng xiu xiu.

.
.

Thôi đành
Thôi đành
Vờ như.

* “Nỗi nhớ mùa đông” (Thơ Thảo Phương, nhạc Phú Quang)

** mưa có ở Nghệ An vào tháng 6 - 7

c o n đ u ờ n g m à u b ạ c

lại quay về con đường bạc màu ánh trăng cô
mùa thu, chú đế mèn đi vắng
trên những nóc nhà, gió luôn qua bức vách
rầm rì về mùa chim chóc đã bay đi.

thật khó để ghi tất cả
vào một chiếc lá không còn màu xanh của tuổi trẻ
khi con không nhớ nổi một vết bầm
ngày con ngã xe
ngày con trèo cây ổi
ngày con tự làm đau mình
khi con buồn, những dòng sông ở lại.

năm tháng vẫn hát muện phiên đồng thoại với mùa thu
mà những cây cầu cứ đi rồi cứ gãy
ông sao hôm lâu rồi không thức
chuyện trò cùng loài cào cào xé lá trong đêm.

câu chuyện chú đế cõng rau răm đi về ngày lụi nắng
để cua đồng vàng xoe bên cuống rạ
mẹ còn nhớ?
bây giờ con giống như chiếc lá
bay vòng mỗi mét, nằm im lìm dưới khe sâu.

à ơi,
cho con ngủ tạm dưới vòm tay ngậm ngủi
của cánh đồng nắng nẻ những vuông màu xám xám
như rần nước tháng Ba
thay áo vẫn biết về đồng cạn
như con điều mười Bảy
đứt dây vẫn biết về đồng sâu.

con là loài gió đơn
trên con đường màu bạc

hình như càng ngày con càng dễ buồn ngủ.

không thể tự dỗi mình đừng thút thít
khi hạnh phúc tan tằm rũ bước ra đi
không thể đứng trước gương và xum xoe áo mũ
khi ra phố mùa đông xa lạ
không thể nói với người vì sao cây bàng già bật khóc
không thể giống những tháng năm qua,
rong chơi như cơn gió vô ưu đi mỏi rồi về...

cánh đồng hoang mòn những loài gió dại
người ta về với bội thu mất rồi
còn lại mấy cọng rơm khô bạn cùng tiếng côn trùng ri ri
còn lại bầu trời vắng chiêm chiêm trên cao.

ai đi rao tuổi thơ bằng cái vị mặn mòi
có nghe lan đất tím một bờ kí ức
ai đi rồi và ai còn trở lại
cùng tôi chọi cỏ gà lưng trâu.

bố chẳng thể ở mãi đó
để con nhặt sợi tóc hoa râm làm bóng nắng
mẹ chẳng thể ở mãi đó
để con tìm nụ cười gom vào cổ tích
cả ngọn cỏ mười hai cũng chẳng còn khờ khờ
trong gió nữa
thời đầu trần chân đất sẽ đi rong.

ngút ngàn gió hơn tôi ôm giấc mơ ru bic vỡ vụn trở về
chợt tư lự:
có ai cùng chọi cỏ gà lưng trâu?

nơi cánh đồng bạc màu gió hát

Nơi cánh đồng bạc màu gió hát
Mẹ thắt lưng đi về hai miền mưa nắng chong chong
Cha bặm từng ngón tay vào đất nẻ toác urom mầm hạt giống đầu tiên
Nơi có một vết sẹo nhỏ trên đầu
mỗi khi mưa Oi Nam về vẫn nhưc
Đầu trần chân đất
Tôi mãi miết theo cánh diều trên cao.

Tôi đến miền đất lạ
và gặp những con người xa lạ
Những mắt phố vô hồn không mời gọi tôi
Những câu chuyện tầm phào không có chỗ cho tôi

...

Rồi một ngày giữa lòng hạ khét đắng
Cỏ gà tháng Bảy nhớ lời ru của đất
Tôi khăn gói về phía ngày xưa.

Khi trở lại cánh đồng kí ức ấy
Những ngôi nhà cao tầng mọc lên
Gió không còn hát nữa.

n g h u ệ c h n g h o ạ c

- một phố thị nửa mùa

tôi bước ra khỏi muện phiên của đêm, nghe phố ngáy đêm thứ hai mươi trong ngôi nhà khô hạn. mẹ lạch cạch mở cửa ngóng gió mùa đông bắc về từ phía ngã tư đèn đường, tiếng xe máy, ô tô, người quất tháo inh ỏi. bố tôi không về cùng ánh nhìn đó. phố toang hoang.

tôi bước ra trên hình hài đã rã vào tiếng rao khuya, trộn cùng âm thanh ve sầu kêu lạo xạo. phố bắt đầu câu chuyện của mình khi đám thanh niên rú ga về nhà sau một đêm mệt mỏi nhăm nháp sương và người phụ nữ soạn gian hàng cho ngày kịp sáng. tôi đuổi theo bóng tôi. những chiếc bóng lộ rộ tóc lơ khơ.

ô chiếc bóng của xe xích lô leng keng cứ thập thò chuyển động
ô chiếc bóng của những muện phiên mẹ tôi
cứ mất rồi hiện trên nền gạch mùa hè lá nắng
khi ra đi, bố để lại mấy tàn thuốc bên gốc dâu gia.

một buổi sáng nọ, gió mùa đông Bắc hát trên môi nắng đã nhạt. ai đó vừa bước sang hai mươi ba ngày lễ nhật thực. còn mẹ tôi, cứ hát ru mãi bài hát ru thưở nọ. khi ra đi, bố để lại mấy tàn thuốc bên gốc dâu gia...

những mẫu vụn của gió

và gió thổi ngược
trên cánh đồng hoang màu phấn dại
trên đầu mẹ, hai phần ba tóc khóc
trong mắt cha nhăn nheo hình khối
và ngày tôi sinh,
07.3.1988.

mùa gió thốc
ngược vào lòng đất
chú dế đang hát vũ điệu của mặt trời
trong đêm
trong những ngồn ngang chất chùng của cánh đồng
tôi không nhớ gì về ngày đầu tiên ấy
tôi hỏi lúa có biết không
lúa lắc đầu nhìn vào thời con gái
lần đầu tiên của tôi
có phải mùi cỏ dại?

rồi mùa gió rất
rồi mùa gió quán
tôi cùng cỏ mặt chơi trò trốn tìm
năm mười hai
mẹ đặt tên tôi là hồn nhiên.

mùa gió vá
những đường đi của gió như đường kiến
tôi đi nhạt xác cỏ la liệt trên cánh đồng
tìm loài gió dại
nói chuyện chơi
chợt gặp mắt mẹ phía cuối mùa nước cạn
mong cơn mưa trái mùa
tôi chẳng như mẹ
cứ tha thân đi tìm
loài gió dại
trú trong nắp bơ vát vương trên đồng.

mẹ bảo ngày tôi sinh trời không vàng hoe nắng
năm mười tám, tên tôi là rong chơi.

thế rồi một đêm mất ngủ
gió ngạt thổi trên đê
bão hát
căn nhà đêm lụp xụp
mẹ nhật về mười tám vì sao rớt
tôi làm buồn lòng mẹ
tôi làm rầu lòng cha
đó là mùa gió rách
tôi ướt mắt lưng tròng
đứng một mình bên vắng
độc thoại cùng gió

mẹ gọi tôi là thờ dài
tôi gọi tôi là **Mục**
những mùa gió sém.

rồi thêm mùa gió ngóng
khi tôi yêu anh
người đàn ông của những dấu chấm lửng
người đàn ông có nụ cười vàng rôm nắng
những mùa gió nhớ
ngày 25.4
đã đi xa rồi.

đêm
tôi gom về những mùa gió vụn
gỗ
cho nát vụn thêm

đêm đang trụi dần nơi ngón tay **tôi**.

có ai nói lời xin lỗi
vì đã để tôi cô đơn đến thế không?

Không đề

như một ngày một
mặt trời đi ngang trên đầu
như một ngày hai
bầy kiến com

kéo nhau bước ra từ vũng kí ức nào đó đã quên lâu
hát ngô nghê trước hành cỏ dại
cười xòa
như một ngày ba
tôi đan tay tôi trong tôi không một ý nghĩ
của tôi có phải tôi

hay là ai khác
chẳng biết nữa
giông giống.

như một ngày nào đó
ly chanh muối chẳng kịp đổi màu
để tôi về kịp nỗi buồn cũ
mọi thứ đã chẳng còn vẹn nguyên
như những chiếc lá bi xanh
trên cành loang niệm.

và như một ngày tạm biệt
nỗi buồn đi trú đông sau lớp khăn len màu đỏ tươi.

rồi thế là lẻ tẻ
rơi theo gót phố hoang
của ngày tháng Một dài nhăng nhách
như miếng thịt bò
nhai rồi vẫn sót lại những đường gân màu vàng đục.

ngày lẫn khuất
tôi cười nhá nhem trong câu độc thoại chính mình.

nước mắt năm c h ơ i

đêm qua chú sâu nằm mộng
trên chiếc lá vào đông
mùa ồn ào thả từng phiến gió lạnh lẽo cô độc
hơi sương sương.

có điều gì nứt nẻ từ gân lá
những chú chích bông bỏ đi lâu rồi
bầu trời hoang hoải trắng
như đám mây dày luôn làm ta buồn lòng.

em có biết
từ bao giờ tháng năm gầy đi
và nổi buồn vàng ó thành màu mặt chín
như thể ngày chủ nhật mùa đông?

nước mắt năm chơi
nơi cửa sổ buông ra cái nhìn thườn thợt
gió mùa Đông Bắc về líu ríu vào vũng nhớ
ô xòe nghiêng ngóng
ô xòe tan rữa
giấc mơ tôi nhám nắng cuối ngày.

đêm qua chú sâu nằm mộng
và mùa đông hát một điệu ballad buồn

...có ai nói lời xin lỗi vì đã để tôi cô đơn đến thế không?

...p h ả i k h ô n g?

tháng Ba già đi
những ngày đầy nước
đỏ ối màu gạo
quyện vào dòng sông ư ử bốc mùi
toàn rác là rác.

ở đó, chẳng còn em ngô nghê cười khành khách
đỏ giòn ngày sinh
chỉ còn bóng là bóng
nước là nước
mắt em giống dòng sông
ư ử bốc mùi

có ai không
đi cùng một đoạn đường trơn trượt
em già đi thấy mệt

tháng Ba này
chỉ là những ngày mưa giăng giăng trắng mắt
lắt nhá lắt nhắt
và tuổi thơ
đang ư ử bốc mùi.

có phải những dòng sông cứ thế qua đời *
không Trịnh?

* Ý trong bài hát “Có một dòng sông đã qua đời”
(Trịnh Công Sơn)

l à m t h ế q u á i n à o m à

chẳng có người nào chơi
cho hết buồn
tháng Ba chết rồi
đám bọt xà phòng đau dạ dày rồi tắt hơi
tôi qua.

tôi thềm ú ớ
như bày sắn sặt sắp chết khô
trong giấc mơ nhỏ xíu hoa cà
toàn năng quái quái.

làm thế nào lại quên mất đường về cơn vui
khi bông hoa vẫn thắm
cỏ vẫn xanh
trời màu ngũ sắc?

tháng Ba ngồi co co rét rét trên chiếc ghế mây cũ kĩ
nói chuyện cùng nỗi buồn cũ kĩ
và một cơn mưa hai màu nhạt nhạt
trong nhật ký.

chẳng có ai để chơi
chân tay thừa thãi
nỗi buồn cũng chỉ là cục thịt
đang bốc mùi.

làm thế quái nào mà
đòi vẫn cô đơn ngon lành?

mùa hạ cuối cùng

trong căn phòng chật chội mùi hoa khô
mùa thu dường như già cỗi
đàn kiến đi từng bước
chạm vào vết thương nhỏ trên bức tường cô độc
nơi đó mùa đông đang ngủ rất say.

cô gái có thói quen thổi những chiếc bong bóng
nghe điệu hát của người Digan tự do
giữa thành phố chật chội mắt kính
những mắt kính cô độc
như bức tường có vết thương nhỏ kia
những mắt kính người ta đeo chống bụi
lô nhô ngoài đường.

trong căn phòng của những tấm ảnh xộc xệch
người đàn ông ấy đã vĩnh viễn ra đi
khi hôn cô qua một cặp kính
ôi cái hôn thật nhạt
như ngày nắng cuối cùng của mùa hạ tụt huyết áp
đi qua.

có một buổi sáng
những chú họa mi đi vắng
mùa đông buồn bã trượt dài trên chiếc ghế sô fa nâu
đàn kiến nhả nha công một sợi tóc bạc
lấp vào vết thương nhỏ trên bức tường đang ngủ say ấy
từ hai hốc mắt cô nhỏ ra một thứ nước vị biển
như mùa đông lạnh lẽo bất tận.

cô gái có thói quen thổi những chiếc bong bóng
nghe điệu hát của người Digan khi buồn
cô gái ấy cũng vĩnh viễn ra đi
theo mùa hạ tụt huyết áp cuối cùng.

mục: xó xỉnh.cười

Chẳng còn muốn thức dậy
cào lại mớ tóc sau một đêm thả rụng trên giường
tháng Một, tháng Hai rồi tháng Ba
buồn này, buồn nọ rồi buồn kia
buồn như con chuồn chuồn.

những câu thơ bắt đầu rách
khi con mèo đen nhìn thẳng vào khuôn mặt tôi
*“bạn đừng nhìn nghiêng
vì một nửa khuôn mặt sẽ bị tối
và nụ cười bị cắt làm đôi”* *
nốt nhạc bắt đầu lệch khuôn
nụ cười bắt đầu lệch môi
con mèo già maoooo maooooooooo
buổi sáng nhiều mây
mặt đất thì buồn.

Lật trang báo nọ
ở “*mục: xó xỉnh.cười*” có câu chuyện của người con gái
năm nay hai mươi bốn tuổi
tên như thế này, sinh năm như thế này,
quê quán ở chỗ này
gần nhà tôi
Cô ấy từng yêu/ thích/ cảm hàn hai người đàn ông
Rồi giận/ ghét/ phát rét cả hai
Đó là chuyện xưa lơ xưa láo
Bây giờ cô ấy cô độc
Hay buồn và cười như điên
giống bức hình mẹ điên
tôi search trên mạng lưu vào ổ cứng
hồi hai mươi.
Lật sang nữa
Là câu chuyện cười ra nước mắt của gia đình đó đó
khúc phố nọ vừa thoát khỏi xác nông thôn
q u ê m ù a t h ô k ệ c h
những thằng con trai phá phách

những đứa con gái hư
ngồi đầy ngã ba, ngã tư
ngồi đầy những xó xinh cười
ngồi đầy trên những nhánh tóc trắng của bố mẹ chúng
bảo: “chẳng ai hiểu tau cả.
và tau cần tiền cho hết nỗi cô đơn”
Giờ tôi mới biết tiền còn cứu chuộc được cả nỗi cô đơn
ngoài nụ cười và dòng mận
trên môi hờ hênh

rồi chinh ình ra giữa trang báo
những tấm ảnh nude của giới nghệ sỹ
vô tình hoặc cố tình cười hơn hớn
trước mắt tôi
trước mắt ông bà già
lẫn những đứa con nít nước mũi vắt còn chưa sạch
nude giờ là chân lý
nude giờ là một
style quái gở nhất trần đời
nhưng đầy ứ ngoài đường
rồi tự dung người tình của tôi chết hồi tháng Tư năm 1939 **
sống lại giữa những trang báo bát nháo
blogger nọ kiếm đâu cái title rất là title
giật hết báo này đến báo kia
”Trịnh Công Sơn và nghi án đạo nhạc”
Và người bạn thơ nói rằng:
”Trịnh bây giờ thành thời thượng
và rất nhảm
Trịnh nhảm
người ăn theo Trịnh càng nhảm”
Bạn hỏi tôi có muốn ăn theo không?
Có mấy câu thơ tôi viết khi nghe Trịnh
Liệu chúng có nhảm?

Những câu thơ bắt đầu rách
Tôi bắt đầu rách
bắt đầu từ quần áo
rồi tóc
rồi mắt mũi
rồi tay chân
...

cho đến những đường gân xanh
nổi lên từ những đêm dài mất ngủ

tôi nude nổi cô đơn của chính mình
vất vẻo trên khung của sổ gỗ
buổi sáng nhiều mây
cuộc đời thì buồn.

Con mèo đen đứng trên cây bàng trọc lá
nhìn trơ tráo vào khuôn mặt tôi
kêu maoooo maooooo

.

Đừng ai tin tôi cô đơn
Vì những điều tôi nguệch ngoạc trên đây
là của người khác
trích từ “Mục: xó xinh. cười”
của một trang báo vặt
tôi đọc lúc hấp hối.

Ngày tùm lum. thập cẩm. lẻ cười.

* Thơ Lê Vĩnh Tài

** với tôi, năm sinh và năm mất của Trịnh là 1939

Mục lục:

lời cảm ơn - 1

Đôi lời tự bạch – 4

Mục: Xó xinh.cười – 6

Mạn - 7

Của ngày xưa.lắm chắm.linh tinh - 8

Chụp hình em đi - 9

t - 10

chiều hai mươi – 12

niệm – 13

thời gian – 14

anh có về kịp mùa đông – 15

của ngày xưa – 16

của anh hững ngày ỏm.o.xó xinh.cười – 17

lại đây thơm tí – 18

điều ngoa – 19

ngày quên điều độ - 20

ý nghĩ – 21

ngày ỏm o - 23

nhật - 24

lẽ - 25

hoe hoét – 26

thoại – 27

rồi nôi cô đơn dặt nhau ra phố về đồng - 28

diễn ngôn phố - 29

ho ho hi ha haaa – 30

chân dung thành phố - 31

những khuôn mặt đồng dạng – 32

mạn về bụi – 33

chiếc bóng rã - 34

vờ - 35

con đường màu bạc – 37

vỡ - 38

nơi cánh đồng bạc màu gió hát - 39

nguyệt ch nguyệt - 40

những mâu vụn của gió – 41

có ai nói lời xin lỗi vì đã bỏ tôi lại cô đơn đến thế không – 43

không đề
đời nào đời nao
nước mắt nằm chơi –
phải không
làm thế quái nào mà –
mùa hạ cuối cùng –
mục: xó xinh.cười –

lời nhận xét – 53